

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala (przewodniczący)
SSN Anna Dziergawka (sprawozdawca)
SSN Paweł Kołodziejski

w sprawie **E. P.**

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 24 stycznia 2024 r.

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 4 października 2023 r., sygn. akt V KO 79/23,

odmawiającego przyjęcia osobistego wniosku E. P. o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności, w trybie art. 545 § 3 k.p.k.,

w sprawie Sądu Okręgowego w Gdańsku, sygn. akt IV K 231/11,

zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 27 stycznia 2021 r., sygn. akt II AKa 419/19,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 4 października 2023 r., sygn. akt V KO 79/23, odmówił przyjęcia wniosku skazanego E. P. o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł skazany, ponownie wskazując na niezasadność zastosowania wobec niego w wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku art. 64 § 2 k.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie wniesione przez skazanego jest bezzasadne i to w stopniu oczywistym.

Zgodnie z art. 545 § 2 k.p.k. wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez obrońcę albo pełnomocnika. Natomiast § 3 powołanego artykułu stanowi, że Sąd odmawia przyjęcia wniosku niepochodzącego od osoby wymienionej w § 2 bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. W wypadku zatem stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, odmawia się jego przyjęcia z pominięciem procedury uzupełnienia jego braków formalnych. Z tego rodzaju sytuacją niewątpliwie mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia wskazał, że w sprawie nie zaistniały okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania określone w art. 540 § 1-3 k.p.k. Sąd podniósł także, że zastosowanie przepisów o recydywie specjalnej, tj. art. 64 § 2 k.k., jest związane z merytorycznym rozpoznaniem sprawy oraz wymiarem kary i nie stanowi nowego faktu lub dowodu.

Zdaniem Sądu Najwyższego okoliczności, na które powołuje się skazany, nie należą do katalogu podstaw wymienionych w rozdziale 56 kodeksu postępowania karnego. Podstawy dla wznowienia postępowania karnego zakończonego prawomocnym orzeczeniem enumeratywnie wylicza art. 540 k.p.k. Są one precyzyjnie opisane i z uwagi na wyjątkowość możliwości przełamania prawomocności wyroku sądowego, obejmują jedynie najpoważniejsze okoliczności, jakie z uwagi na zasady procesu karnego powodują, że sprawę należy rozstrzygnąć ponownie. Specyfika postępowania wznowieniowego wszczynanego na wniosek sprawia, że nie dokonuje się na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych, będących podstawą

prawomocnego wyroku. Nie bada się również oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej (zob. postanowienie SN z 21 kwietnia 2016 r., V KO 22/16). Podlegają weryfikacji jedynie okoliczności, czy ustalono prawomocnym wyrokiem, że popełniono przestępstwo w związku z pierwotnym postępowaniem i istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.), czy ujawniły się nowe fakty lub dowody świadczące m.in. o tym, że czynu nie popełniono (art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.), czy przepis stanowiący podstawę wydania orzeczenia został uchylony przez Trybunał Konstytucyjny z uwagi na jego sprzeczność z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą (art. 540 § 2 k.p.k.), albo czy potrzeba wznowienia wynika z rozstrzygnięcia organu międzynarodowego działającego na mocy umowy międzynarodowej ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską (art. 540 § 3 k.p.k.). Powyższe oznacza, że w niniejszej sprawie nie zaistniały żadne podstawy do wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania.

W świetle poczynionych ustaleń stwierdzić należy, że wynikający z art. 545 § 3 k.p.k. obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku strony o wznowienie postępowania pod kątem jego ewentualnej oczywistej bezzasadności został zrealizowany przez Sąd Najwyższy w sposób prawidłowy, co skutkowało, wobec niezasadności środka odwoławczego, wydaniem orzeczenia o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[J.J.]

[a!]